Η γεωργική επανάσταση ΙΙΙ

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 05.03.2023

Εγίνανε τελεταί. Το κόρο έψαλε ο Βασιλέψ εβασίλεψε, ο Βασιλέψ εβασίλεψε, ήρθε κι ένα κάρο στολισμένο και τον έκανε βόρτα εις όλον τον συνοικισμόν. Οι φοινικιές τήνε πληρώσανε. Τσου κόψανε όλα τα βάγια και τα κουνάγανε. Ετρώανε και τα τάταλα και φτυούσανε τα κουκούτσια. Ωραία πράματα.

– Πρέπει κάτι να πεις, τούπανε. Πάρε ‘δώ τη ρετσέτα.

– Λαέ τση Συμφερούπολης! Ημείς είμεθα ο Βασιλέψ και περικαλώ τα κουκούτσια να μη τα φτυείτε κατ’ απάνου μου. Πρώτον και κύριον δε ζιείτε εις συνοικισμόν. Αλλά εις Πόλιν, ήν σήμερον ιδρύω, και το πρώτον θα τήνε περιτοιχίσετε για να κοιμομάστενε ήσυχοι και μ’ ανοιχτά παράθυρα. Θα κάμετε και αγγαρείαν καστροκτισίας διότι άνευ περιβόλου πώς θα ζώμεν εν ασφαλεία; Νομίζω; Άμα δε το κάνετε θα πέσει καρπαζά. Και το εν δέκατον της εσοδείας σας θα μου το δίνετε για πάρτη μου, να κάμω στρατόν ισχυρόν, πρώτον για να μη μου κουνηθείτε εσείς ποτές και δεύτερον για να πάμε να κλέψουμε κάτι βόδια που έχουνε οι γειτόνοι, τα οποία κατόπιν εξετάσεως Ντιν Νταν Άε δικά μας ήτανε από αρχαιοτάτων καθ’ όσον έχουσι και τα μεγαλύτερα κέρατα σα και τα δικά σας. Θα κονομήσομεν όλοι.

Ζήτω! εφώναξε ο Λαός. Και οι εργάται ζήτω, καθ’ όσον το τελευταίο περί βοδιών πολύ τσου άρεσε. Έσωσε το πανηγύρι, εκάμανε και θυσία ένα βόδι, διότι πολύ το λιμπιζόντανε ένας Ζαρατούστρας, μεγάλη η Χάρη Του, ο οποίος τσούχε κατσικωθεί ως αόρατος παρτσινέβελος κι ήθελε και το κρεατάκι του.

Οι μυαλωμένοι, αφού εβάλανε τον Βασιλέψ επί προβιάς λιονταργιού να νεκρωθεί, εμαζωχτήκανε.

– Και τώρα; Εμείς πως θα φάμε;

– Δεν είπαμε; Θα βάλουμε χέρι εις τας αποθήκας.

– Και πώς; Εδώ γράφουνε πόσο στάρι μπαίνει και πόσο στάρι βγαίνει και ποιανού είναι.

– Θα πιάκουμε τσου γραφιάδες και θα στήσουμε το μαγαζάκι αντάμα. Θα φάτε κι εσείς θα τσου πούμε. Θα δώκουμε κι εκεινού του αρχηγού των φρουρών. Θα φας κι

εσύ θα του πούμε. Τόνε χρειαομάστενε. Να μην ειμάστενε και μοναχοφάϊδες… Λίγο σέστο. Κι εσύ θα επιβλέπεις. Διότι η επίβλεψις υπογράφει τα Πρωτόκολλα των Αφανών Εργασιών και κουτουπώνει τσι λαμογιές μελετών και έργων.
– Καλώς! Αβαντάρω, αλλά επειδής έχω και κλειστοφοβία δεν ημπορώ νάμαι όλη μέρα κλεισμένος εις τας αποθήκας. Θέλω όξω.
– Καένα πρόβλημα! Θα βάλουμε το διπλανόνε σου. Ίσα-ίσα χρειαομάστενε κι ένανε να επιβλέπει τας συγκοινωνίας και τας μεταφοράς αίτινες λαμβάνουσι χώραν εις την ύπαιθρον χώραν. Διότι πολλοί περνάνε από τα μέργια μας και πώς θα τσου κλέβουμε; Είναι κι αυτοί μια αξιοπρόσεκτος πηγή πλούτου. Το είπε και ο Βασιλέψ! Θα κάμεις κουμάντο εκεί. Θα σε διορίσουμε Μέγα Σταβλάρχη.
– Δεν έχω προϋπηρεσίαν.
– Δε χρειάεται. Αφού είσαι δικός μας.
– Κι άμα βαρεθώ;
– Θα ξεπουλήσομεν τας συγκοινωνίας εις ιδιώτας και θα κονομήσομεν άπαξ και δε θάχουμε κι άλλο σκοτούρες. Μια ζωή την έχουμε. Πότε θα τη γλεντήσουμε;
– Μη μας επάρουνε χαμπάρι ο Λαός; Μη ο Βασιλέας μας εδώκει καμιά καρπαζά;
– Έχω σχέδιον. Πρώτον θα κάμουμε τσι Νόμοι. Παναπεί θα γράψομεν επί κεράμου ποιο είναι το σωστό και πόσες καρπαζές θα τρώει όποιος δε κάνει το σωστό, το δικό μας. Και θα πούμε του βλάκα δε θα κουράζεσαι ‘σύ να λες ποιος έχει δίκιο και ποιος έχει άδικο. Θα σου βάλουμε άλλους από δίπλα να μοιράζεται η δουγειά. Κι έτσι θα έχουμε αυτούς που έχουνε μυαλό, εμείς παναπεί οι νομοθέτες, αυτούς που θα λένε ποιος έχει δίκιο και ποιος άδικο, αυτούς που θα γράφουνε, αυτούς που θα λογαργιάζουνε, αυτούς που θα μας εφυλάνε, αυτούς που θα κλέβουνε τσου περαστικούς και πάει λέοντας.
– Κι όλοι αυτοί θα τρώνε τζάμπα από τας αποθήκας; Μην αδειάσουνε.
– Κι άμα αδειάσουνε θα πάρουμε δάνειο. Το πολύ-πολύ υπογράφουμε κι ένα μνημόνιο.
– Κι από ποιόνε θα δανειστούμε;
– Έχεις δίκιο. Δε σου τόπα. Θα κάμουμε και Τράπεζαν να μας εδανείζει.
– Κι αυτή από πού θάχει να μας εδανείζει;
– Ορέ κουτέ, θα τση δίνουμε εμείς στάργια νάχει να μας δανείζει άμα εμείς δεν έχουμε άλλο στάργια.
– Και γιατί δε τα κρατάμε εμείς όλα τα στάργια μας και να μη δανειζόμαστε;
– Διότι έτσι δε γίνεται τζίρος. Και εκ του τζίρου θα κονομάμε εμείς ως αργολάβοι δημοσίων έργων δι απευτείας αναθέσεων και άνευ εκπτώσεων. Άνευ τζίρου πώς;
– Και από πού θα βρούμε τόσα στάργια να τα δίνουμε στη Τράπεζα για να μας τα δανείζει μετά; Εμένα αυτό δε μ’ αρέσει. Γιατί να τα τρώει και η Τράπεζα και να μη τα τρώμε όλα εμείς;
– Ορέ κουτέ, δική μας θε νάναι η Τράπεζα αλλά για να μη βλέπει ο Λαός εμάς που του τα τρώμε, εμείς θάχουμε τη Τράπεζα να λέει ο Λαός που η Τράπεζα του τα τρώει. Κι άμε να καταλάβει που η Τράπεζα κι εμείς είναι ένα και το αυτό. Ούτε το 2023 δε θα το καταλάβει.
Και για νάχουμε πολλά στάργια θα βάλουμε τους εργάτας να κάμουν’ εντατικάς καλλιέργειας με σπόρους από τη Μοσάντο, τί ο Τίγρης κι ο Ευφράτης κατιβάζουνε κατά τας πλημμυρίδας μπόλικη εύφορον λάσπη που αυγαταίνει και τη σοβειά. Και στο πάτο τση γραφής ας κάμουνε κι οι εργάται μίαν θυσίαν. Μετά από χρόνια θα κάνουνε υπερωρίες και ούτε που θα τσι πλερώνονται. Εμείς μέχρι Τράπεζα Αγοτικής Αναπτύξεως θα τσου κάνουμε, νάχουνε να τρώνε ανάπτυξιν.

— Ωραίον σχέδιον. Προσυπογράφω. Ενύσταξα όμως. Πάω για ύπνο. Καληνύχτα και τα λέμε αύριο…